

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за начелника треће класе округа пожаревачког Ивана Ђонића, начелника четврте класе истог округа.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 28. априла 1910. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за секретара треће класе Министарства унутрашњих дела Александра Ј. Кузмановића, секретара четврте класе истог Министарства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 28. априла 1910. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за комесара топчидерске полиције, у рангу среског начелника прве класе, Симу Обреновића, комесара исте полиције у рангу среског начелника друге класе;

за комесара београдске савске полиције, у рангу среског начелника прве класе, Богољуба Вучићевића, комесара исте полиције у рангу среског начелника друге класе;

за комесара београдске железничке полиције, у рангу среског начелника друге класе, Марка Поваковића, комесара исте полиције у рангу среског начелника треће класе;

за комесара сењске полиције, у рангу среског начелника друге класе, Милана Јанковића, комесара исте полиције у рангу среског начелника треће класе;

за секретара прве класе Управе вароши Београда Димитрија Груднића, секретара друге класе исте Управе;

за секретара прве класе начелства округа врањског Данила Драгашевића, секретара друге класе истог начелства;

за секретара прве класе начелства округа тимочког Живојина Будиминовића, секретара друге класе истог начелства;

за секретара прве класе начелства округа подринског Косту Туцаковића, секретара друге класе истог начелства;

за секретара прве класе начелства округа чачанског Божицара Ђурића, секретара друге класе истог начелства;

за секретара прве класе начелства округа ваљевског Михаила Гудовића, секретара друге класе истог начелства;

за секретара прве класе начелства округа ужичког Светислава Јелчића, секретара друге класе истог начелства;

за секретара друге класе начелства округа топличког Димитрија Протића, секретара треће класе истог начелства;

за секретара друге класе начелства округа крајинског Петра Драгомировића, секретара треће класе истог начелства;

за секретара друге класе начелства округа београдског Др. Душана Милвановића, секретара треће класе истог начелства;

за секретара друге класе начелства округа смедеревског Радомира Новаковића, секретара треће класе истог начелства;

за секретара друге класе начелства округа крагујевачког Петра Милићевића, секретара треће класе истог начелства; и

за секретара друге класе начелства округа пиротског Милорада Матића, секретара треће класе истог начелства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1. маја 1910. год. у Београду.

РАСПИС

Свима окружним начелствима и Управи вароши Београда

„На тражење Господина Министра Унутрашњих Дела од 3. марта тек. год. II.Бр. 3624 о томе:

1. да ли се рок од 14 дана, предвиђен у § 356. в. казног закона и § 701. грађ. закона, рачуна само пред уобичајеним месним роковима за престанак закупа или се закуп у опште може отказати у свако доба године без обзира на уобичајени рок места;

2. да ли наредбу за иселење из закупног добра треба доносити у облику решења или у облику наредбе и да ли и ко има права разматрања те одлуке по жалби заинтересованих лица; и

3. да ли § 356. в. казног закона важи и за покретне ствари, нарочито за воденице на текућим водама.

Касациони Суд у својој општој седници од 7. априла 1910. год. Бр. 3490, а на основу тач. 2. § 16. закона о своме устројству, проучио је ова питања па је мишљења:

да се рок од 14 дана за отказ закупа непокретних ствари, о коме је отказу реч у § 356. в. казног закона и у § 701. грађ. законика, има узети у рачун код уобичајених месних рокова, где дакле, нема нарочито уговореног рока за трајање закупа.

Смисао § 701. грађанског законика у томе је сасвим јасан. Исто тако је јасан смисао и § 699. грађ. законика, да се онде, где нема нарочито уговореног рока, узима, да закуп траје за време у том месту и за та закупна добра уобичајено. Према томе изван сваке је сумње, да се закуп, који нема нарочито уговореног рока, не може отказати свакад кад се хоће, тако да по истеку 14 дана од тога отказа закуп престаје, него се мора отказати само на 14 дана пред уобичајени за то место и за те ствари рок трајања закупа, кад тога уобичајеног рока има.

Ово важи за отказ сваког закупа, где нема уговореног али има уобичајеног месног рока, дакле код закупа како непокретних тако и покретних ствари, наравно с том само разликом што, по наведеном § 701, код покретних ствари закуп се отказује за 24 сата пред уобичајени месни рок, код закупа пољског добра на 6 месеци, а осталих непокретности на 14 дана пред тај рок.

Што се тиче питања да ли одлуку за иселење закупаца по § 356. в. казног законика треба доносити у облику наредбе или у облику решења, и има ли закупца право жалбе противу тога решења, Касациони Суд налази, да је већ самим текстом § 356. в., први и други став, јасно исказано, да та одлука има бити у облику

наредбе, јер се ту каже: „Полицијска власт ће му (закупацу) наредити да се у року од једног, а најдаље до три дана, из закупног добра исели.

Односно права закупчевог на жалбу против ове наредбе полицијске власти, Касациони Суд налази, да би тако *у расу* за жалбу одговарала дужност надлежне старије власти да наредбу по жалби расмотри и о томе жалиоцу своје решење даде. Да се при доношењу прописа § 356. в. мислимо на такво право жалбе, то би, нема сумње, ту било и изближе одређено: изрично би било поменуто право жалбе, казано би било у ком року, коме и како се треба жалити, као и да ће се иселење по потреби и силом извршити тек по извршности одлуке о иселењу. Како ово не само није казано у § 356. в. него се наређује да се закупца силом истера, ако се из закупног добра сам не исели у року од једног дана од кад му је то наређено, и да се за ту непослушност казни, то је очевидно, да се овде није ни хтело мислити на неко право жалбе, којим би се ови кратки рокови за иселење чинили илузорним и увек могла изиграти свака овака на закону основана наредба.

Због тога што је одлука о иселењу у закону названа наредбом, а права на жалбу може бити само против решења и пресуде, у закону и није речено, — јер би то било сасвим излишно, — да закупца, коме је полицијска власт наредила иселење, против тога нема право жалбе.

Исто тако било би сасвим погрешно ово право жалбе против наредбе за иселење из закупног добра засновати на појави неког административног спора. Тога административног спора у овом случају не може бити, јер су овде у спору обе стране приватна лица, закуподавац и закупца а не управна власт према приватном лицу, које би представљало да му је она повредила неко приватно право. Тај пак чисто приватно правни одношај има да се после извршења наредбе о иселењу расправи грађанским а евентуално и кривичним судом. Саобразно томе, другим ставом § 356. в. упућује се закупца суду, да тражи накнаду штете од господара ствари, ако је кривцом овога оштећен услед тога, што га је полицијска власт на захтев закуподавца из закупног добра изгонила.

Наредбу полицијске власти донесену по § 356. в. може разматрати старија полицијска власт само по праву свог општег надзора над подручним јој нижом влашћу и тим поводом давати овој своја упутства у опште, али она нема дужност нити закупца у закону има ослоњаца за право, да од ње захтева да по изјављеној жалби ту наредбу разматра и о томе му даје своје формално решење.

Посредно, наредба за иселење из закупног добра подлежи разматрању прв. суда, а то је кад власт због непоступања по тој наредби буде казнила закупца по § 356. в. за иступ непослушности. Првостепен суд по жалби кажњеног закупца разматраће тада по § 15. и 16. полицијске уредбе, и законитост наредбе за непослушност, којом је закупца кажњен. Пре тога не може ни првостепен суд раз-

матрати наредбу о иселењу, јер по § 15. и 16. полицијске уредбе, првостепен суд разматра само пресуде или решења по поступним делима а у овом случају још и нема никаквог иступног дела него је оно само у изгледу и биће га тек ако се не би послушала наредба о иселењу.

Извршење полицијске наредбе о иселењу из стана није, дакле, условљено никаквим решењем судским или старије административне власти по изјављеној жалби, јер у таквој жалби не подлежи.

Доставља се предња одлука томе начелству — управи — ради знања и даљег управљања подручних чиновника.

П. № 8480.

29. априла 1910 год.

Београд.

По наредби
Министра унутрашњих дела,
Начелник.

М. Вујичић с. р.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА у месецу марту 1910. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца марта ове године извршено је у Србији:

1. Убивстава	36
2. Детоубивстава	7
3. Нехотичних убивстава	—
4. Покушаја убивстава	42
5. Разбојништава	7
6. Силовања	5
7. Тешких телесних повреда	9
8. Паљевина	107
9. Опасних крађа	177
10. Злоамерних поништаја туђих ствари	27 ¹⁾

Од изложених дела пронађено је:

Убивстава	34	или	94.4%
Детоубивстава	7	»	100 %
Нехотичних убивстава	—	»	%
Покушаја убивстава	41	»	97.6%
Разбојништава	6	»	85.6%
Силовања	5	»	100 %
Тешких телесн. повреда	9	»	100 %
Паљевина	4	»	3.74%
Опасних крађа	56	»	31.6%
Злоамерних поништаја туђих ствари	—	»	0 %

Највећи број убивстава извршен је помоћу *ваграног оруђа* (22), затим помоћу *туђог оруђа* (8), *оштрог* (1), *дављењем* (1) и *бомбом* (4).

Узроци њиховом навршењу леже: у *међусобној свађи* за 15, у *освети* за 12, у *користољубљу* за 5, у *одбрани имовине* за 2, у *одбрани части* за 1 и у *љубомори* за 1.

1) У марту месецу пр. год. дела ових било је:

1. Убивстава	42
2. Детоубивстава	5
3. Нехотичних убивстава	2
4. Покушаја убивстава	33
5. Разбојништава	12
6. Силовања	2
7. Тешких телесних повреда	17
8. Паљевина	44
9. Опасних крађа	230
10. Злоамерних поништаја туђих ствари	22

Посматрана према местима изложена убивства извршена су: у срезу посавском округа ваљевског 2, (1 непронађено), у срезу лесковачком 2, у срезу беличком 2 (1 непронађено), у срезу параћинском 2, у срезу косаничком 2, и по 1 у срезовима: космајском, колубарском, округа београдског, тамнавском, ваљевском, пчињском, јабланичком, власотиначком, крагујевачком, јасеничком округа крагујевачког, копаоничком,¹⁾ трстеничком, деспотовачком, левачком, сврљинском, мачванском, голубачком, ражањском, хомољском, љубићском, подунавском, прокупачком, добричком, студеничком, жичком и у варошима: Ужицу и Чачку.

Детоубивства извршена су: у срезу зајечарском 3, и по 1 у срезовима: пољаничком, ражањском, расинском, посаво-тамнавском.

Покушаји убивстава извршени су: у срезу добричком 6, у срезу прокупачком 5, у срезу нишком 2, у срезу мачванском 2, у срезу љубићском 2, у срезу подунавском 2 (1 непронађено), и по 1 у срезовима: космајском, подгорском, крагујевачком, кључком, расинском, жуписком, трстеничком, темнићском, ресавском, деспотовачком, моравском округа нишког, алексиначком, лужничком, јадранском, звишском, пожаревачком, моравском окр. пожаревачког, качерском, косаничком, ужичком, пожешк. м, моравичком и трнавском.

Узроци овим делима махом су у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена по 1 у срезовима: власотиначком брзопаланачком, деспотовачком (непронађено), посаво-тамнавском, таковском, орашком, бољевачком.

Силовања су извршена по 1 у срезовима: тамнавском, пчињском, кључком, крајинском, алексиначком.

Тешке телесне повреде извршене су по 1 у срезовима: тамнавском, ражањском, деспотовачком, млавском, пожаревачком, качерском, јасеничком округа смедеревског и златиборском,

Паљевине су извршене: у срезу лепиничком 6 (1 пронађена), у срезу деспотовачком 6 (1 пронађена), у срезу јасеничком округа крагујевачког 5, у срезу сврљинском 5, у срезу драгачевском 5, у срезу ресавском 4, у срезу хомољском 4, у срезу моравском округа пожаревачког 4, у срезу бољевачком 4, у срезу грочанском 3, у срезу колубарском округа ваљевског 3, у срезу звишском 3, у срезу млавском 3, у срезу пожаревачком 3, у срезу подунавском 3, у срезу зајечарском 3, у срезу космајском 2, у срезу ваљевском 2 (1 пронађена), у срезу посавском округа ваљевског 2, у срезу крагујевачком 2, у срезу грузанском 2, у срезу неготинском 2, у срезу трстеничком 2, у срезу ражањском 2, у срезу параћинском 2, у вароши Ђуприји 2, у срезу алексиначком 2, у срезу нишком 2, у срезу бањском 2, у вароши Пожаревцу 2, у срезу јасеничком округа смедеревског 2, и по 1 у срезовима: подгорском, пчињском, лесковачком, поречком (пронађена), моравском округа по-

1) Ово дело извршили су непознати разбојници из Турске.

жаревачког, нишавском, орашком, тимочком, заглавском, добричком, златиборском, пожешском и рачанском.

Вредност свих ових паљевина износи око 20.000 динара.

Опасне крађе извршене су: у срезу космајском 8, у срезу колубарском округа ваљевског 8, (3 пронађене), у срезу бањском 7 (1 пронађена), у срезу моравском округа пожаревачког 7 (2 пронађене), у срезу подунавском 7 (2 пронађене), у вароши Београду 7 (6 пронађених) у срезу пчињском 6 (3 пронађене), у срезу лепеничком 6 (2 пронађене), у срезу ресавском 6 (2 пронађене), у срезу хомолском 6 (3 пронађене), у срезу ваљевском 5 (1 пронађена), у срезу млавском 5 (1 пронађена), у срезу посавском округа београдског 4 (1 пронађена), у срезу трстеничком 4 (1 пронађена), у срезу алексиначком 4, у срезу посаво-тамнавском 4 (2 пронађене, у вароши Пожаревцу 4 (1 пронађена), у срезу пожаревачком 4, у срезу јасеничком округа смедеревског 4 (2 пронађене), у срезу зајечарском 4 (1 пронађена), у срезу јасеничком округа крагујевачког 3 (1 пронађена), у срезу грузанском 3, у срезу ражањском 3, у срезу нишавском 3 (1 пронађена), у срезу врачарском 2, у срезу грочанском 2 (1 пронађена), у срезу подгорском 2, у срезу посавском округа ваљевског 2, у срезу пољаничком 2, у срезу брзопаланачком 2, у срезу жупском 2 (1 пронађена), у срезу деспотовачком 2, у срезу параћинском 2 (1 пронађена), у срезу рађевском 2, у срезу таковском 2 (1 пронађена), у срезу качерском 2 (1 пронађена), у срезу орашком 2 (обе пронађене), у срезу тимочком 2 (обе пронађене), у срезу прокупачком 2, у срезу

ариљском 2 (1 пронађена), и по 1 у срезовима: тамнавском, власотиначком, неготинском, расинском (пронађена), левачком (пронађена), беличком (пронађена) темњињском (пронађена), нишком, лужничком (пронађена), маљванском (пронађена), звишком, бољевачком (пронађена), заглавском, пригорском, пожешском (пронађена), рачанском, жичком, студеничком, тринавском, и у варошима: Неготину (пронађена), Ђуприји (пронађена), Пишу и Зајечару.

Вредност свих ових крађа износи око 8.000 динара.

Злонамерни поништаји туђих ствари извршени су: у срезу грузанском 5, у срезу крагујевачком 3, у срезу врачарском 2, у срезу ресавском 2, у срезу посаво-тамнавском 2, у вароши Пожаревцу 2, у срезу бољевачком 2, и по 1 у срезовима: космајском, лепеничком, брзопаланачком, жупском, деспотовачком, маљванском, зајечарском, добричком и косаничком.

Вредност уништених ствари износи око 6.000 динара.

Сем изложених дела у току месеца марта ове године извршено је још и 8 самоубиства, и то: у срезу студеничком 2, и по 1 у срезовима: подгорском, брзопаланачком, расинском, ресавском, драгачевском и у вароши Чачку.

Ова самоубиства извршена су: *вешањем 4, ватреним оруђем 3, и оштрим оруђем 1.* Узроци њиховом извршењу леже: у болести за 2 случаја, у тузи за 1, у грижи савести за 1, у рђавом животу за 1, у душевном растројству за 1, у страху од казне за 1 и у домаћој расири за 1.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	Убиства	Детубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Слована	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	2	—	—	1	—	—	—	5	16	3	—	—
2	« ваљевски	4	—	—	1	—	1	1	8	18	—	1	—
3	« врањски	5	1	—	—	1	1	—	2	9	—	—	—
4	« крагујевачки	2	—	—	1	—	—	—	15	12	9	—	—
5	« крајишки	—	—	—	1	1	2	—	3	4	1	1	—
6	« крушевачки	2	2	—	3	—	—	1	4	10	1	1	—
7	« моравски	6	—	—	3	1	—	1	14	14	3	1	—
8	« нишки	1	—	—	4	—	1	—	12	13	—	—	—
9	« пиротски	—	—	—	1	—	—	—	1	4	—	—	—
10	« подрински	1	1	—	3	1	—	—	—	7	3	—	—
11	« пожаревачки	3	—	—	3	—	—	2	19	27	2	—	—
12	« руднички	1	—	—	3	1	—	2	—	4	—	—	—
13	« смедеревски	1	—	—	2	1	—	1	6	13	—	—	—
14	« тимочки	—	3	—	—	1	—	—	9	9	3	—	—
15	« топлички	4	—	—	12	—	—	—	1	2	2	—	—
16	« ужички	1	—	—	2	—	—	1	3	5	—	—	—
17	« чачански	3	—	—	2	—	—	—	5	3	—	4	—
18	Управа града Београда	—	—	—	—	—	—	—	—	7	—	—	—
	Свега:	36	7	—	42	7	5	9	107	177	27	8	—

Из канцеларије Антропометријско-Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 3. маја 1910. године Абр. 973, у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(НАСТАВАК)

И када је таква одлика полиције, онда је разумљиво да она ради, функционисаће, стално. Оличавајући државу, она не може престати ни тренутка функционисати, као што ни држава не престаје ни једног момента егзистирати. Полиција, као и држава, то је нешто што је не само стално, живо, што не умире, већ што никада и не спава. Отуда, полицијска власт, за све послове који су стављени у њену надлежност, не може бити ограничена у погледу времена када ће их предузети: она може, и мора, увек да ради, јер се *истојање* власти очитује њеним функционисањем. Отуда, најзад, и правна могућност, за полицију, да одлуке судске извршује и недељом и празничним данима. У осталом, баш са гледишта интереса повериоца и дужника, који овде треба да буду мерило, добро ће бити, нарочито у селима, да продаја буде у недељу или празнични дан: тада на продају може доћи већи број надметаца, пошто су тих дана појединци слободнији од својих обичних послова. Зато, по овом схватању, ако би продаја била одређена за недељни или празнични дан, она би се тада имала и извршити, а не први радни дан по томе дану; нити би који појединац могао протестовати у случају да је он, разумевајући друкчије закон, дошао на лицитирање после недеље или празника, момент када је ово било већ свршено. Јер, ако је гледиште да се продаја може обавити и недељом и празником на закону основано, нико нема права жалити се нити тражити накнаду за евентуалну штету коју је могао третиран услед свога погрешнога тумачења закона. § 14. Грађ. Законика вели да „Незнање закона већ обнародованаго никоме не помаже, и нико се незнањем закона извинити или бранити не може.“

Мишљење да се, на принудну наплату, не може применити пропис §-а 510., несумњиво је тачно у колико је реч о томе: да ли принудне наплате сме бити од 16. Јуна па до краја Јула, то јест за време судскога одмора. Оно је тачно, с погледом на § 464. по коме је полицијска власт дужна пресуду или решење у свему извршити из покретних за шест недеља а из непокретних ствари за три месеца најдаље. Како се, по допуни §-а 464. од 14. Јула 1898. год., „Рок овај рачуна од дана кога је извршена власт примила судски налог за извршење, или кога јој је на извршење поднесена извршна судска пресуда“ то, ако би се узело да принудне продаје не би могло бити за време судскога одмора, полицијска власт не би била у стању поступиити по наведеним одредбама §-а 464. код свих ових извршних одлука код којих би онај рок од шест недеља односно три месеца пао у интервалу од 16. Јуна до краја Јула. Другим речима, § 464. показује да извршење судских одлука може бити и за време суд-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

одмора, а када се, на тај начин, § 510. не примењује, на фазу извршења, у колико је у питању тај одмор, логично је узети да се он, ни у осталим својим одредбама, на ту фазу не односи, да другим речима, продаје може бити и у недељне и празничне дане.

У прилог овога мишљења ишло би и ово резонување. Као што смо видели, судски рад не престаје ни за време одмора за оне послове који су побројани у §-у 511. (тач. 1. а 11.). Међу тим пословима налазе се и средства за обезбеђење (тач. 1.), која се, и од 16. Јуна до краја Јула, могу стављати и скидати. Хитност која је везана за спорове ове врсте објашњава у довољној мери надлежност дежурнога судије, као и дежурнога одељења Касационога суда (§ 512.) код истих спорова. Таквих хитних ствари има и у процедури извршења; специјално акат хитне природе може бити попис, који мора да претходи свакој продаји (§ 466.), а на име онда ако постоји бојазан да дужник (или онај који дугује *propter rem*) добра своја не отуђи или не оптерети, што би наплату тражбине повериоаче довело у питање. Нема сумње, према томе, да власт полицијска може у свако доба предузети попис дужникове имаовине без обзира на то да ли се налазимо у данима судскога одмора или не, да ли је то недеља односно празник или не (§ 466., став други, а. и б.). Па када тако, за попис и процену дужниковога имања, не постоји никакво ограничење по времену, онда тога ограничења не треба да буде ни за остале радње у поступку извршења. Поступак извршења је једна целина, и оно што важи за делове те целине, важи и за целину.

II. Ми налазимо да, од ова два мишљења односно питања да ли продаја може бити одређена и у недељне и празничне дане, ваља усвојити ово друго. И збиља, треба, у главном, имати у виду саму власт која је овде надлежна, а то је власт полицијска; та власт непрекидно, рекли смо већ, функционише. Па и са гледишта послова који долазе, код грађанских спорова, у њену компетенцију, правилније је решити, да полицијска власт, и ту као и код њене главне надлежности, дејствује увек. Извршење одлуке судске, које има да обезбеди реализацију једног приватног права, не може се класирати међу оне радње власти код којих је допуштено одуговлачење. Јер, ако одуговлачење суђења не мора бити опасно по циљ који се код суђења има у виду: а тај је признање (декларирање) права тужиоачевога, није тако и са извршењем: одуговлачење овога може сасвим да компромитује наплату досуде, а компромитовати наплату досуде, то значи компромитовати и само право, јер праву лежи последња и најглавнија санкција у егзекуцији судске одлуке којом је оно утврђено. Без те егзекуције нема ни санкције приватних права. Кад је реч о тој санкцији приватних права, не може бити говора о недељи и празнику нити о одмору власти. Власт мора стално бити готова да ту санкцију праву обезбеди. Отуда и оне многобројне одредбе у Грађ. Суд. Поступку којима је циљ да убрзају

извршења одлука судских (в. §§ 454., 464., 466., 472., 473., 474., 475., 500. а.). На послетку, законодавац нигде не вели изречно да се, н. пр., решење о забрани или стечају може извршити недељним и празничним данима, па омет нико не би могао ни покушати истаћи мишљење да се, у те дане, не сме приступити извршењу тих решења чија је практична вредност условљена, тако често, брзом егзекуцијом. Шта више, за забрану вели 403. да њу „полицијска власт мора извршити истог дана, кога је за забрану примила судски налог, или најдаље сутра дан, ако је удаљеније место на коме се забрана извршити има...“ (Допуна од 14. Јула 1898.), из чега сасвим излази да се забрана може — и по потреби мора — извршити и недељом и празником (в. за извршење решења о отварању стечаја § 40. Закона о Стецишном Поступку). Тај факат да се продаја може обавити и недељом и празником објашњава нам зашто у § 501., у коме су побројани узроци уништаја продаје, нема ни помена о случају када је продаја извршена у недељни или празнични дан: ни један од прописа који се у том, 501., параграфу наводе не говори о дану кога продаја може односно не може бити.¹⁾

4^о. *Време трајање продаје.* — а^о. Законодавац не вели ништа о томе када треба надметање да почне. Ваља ли из тога извести да надметање мора почети у оно време када почиње канцеларски посао извршнога органа? Вршење продаје јесте званична радња, и, са те тачке гледишта, могло би се на постављено питање одговорити афирмативно. Из овога би требало извести ову последицу: ако је место где се продаја има извршити удаљено од канцеларије извршнога органа, тај орган морао би се ка њему кренути довољно рано како би могао на то место благовремено стићи. У пракси, како изгледа, надметање се отпочиње раније или доцније према самој вредности пописаног добра, као и према већем или мањем

¹⁾ Да наведемо овде један распис Г. Министра Унутрашњих Послова (од 29. Новембра 1894. год., ПБр. 18085.), који гласи:

„Од стране црквене власти изнесено ми је питање: да ли одговара духу и намери наређења § 364. крив. зак. о затварању радњи у недељне и извесне празничне дане, што полицијске власти у тим данима по чаршијама где су затворене радње, држе јавне продаје и лицитације, те по васдан тога ради добом луна.

„Находећи да је ова пажња духовне власти оправдана, — препоручујем полицијским и општинским властима, да у недељне и извесне празничне дане (§ 364.) у варошима и местима где има цркве и дућана, не држе продаје и иначе јавне лицитације, а добом се служе само у приликама важних обзана и јавних наредаба хитне природе“. Д. Камајлић, *Полицијски Зборник*, стр. 1221. Али, ако је, противно овом распису, јавна продаја била ипак у недељни или празнични дан, она зато не би била неуредна, и суд је, због тога, не би уништио. По Уставу (чл. 117. и 146. став други), судови суде и решавају само по закону и законитим наребама. По „законитим наребама“, то значи да је једна наредаба управне власти, била она општа или специјална, за суд само тако обавезна, ако је закону саобразна (в. и § 93. Крив. Законика; Др. Коста Кумануди, *Административно Право*, I. свеска, стр. 32. а 36.). Отуда, суд, који је надлежан за разматрање уредности јавних продаја (§ 502.), не би могао, на основу наведенога расписа, поништити једну продају из тога разлога што је она извршена у недељу или празник, будући тај распис, према горњим нашим објашњењима, није са законом сагласан.

учешћу публике у надметању. Али, оваква пракса може да одведе било злоупотребама било погрешкама које би штетиле интересе поверилаца и дужника. Ако се продаја почне сувише доцкан, може се, н. пр., десити то да се публика догле разиђе, тако да остане мали број надметача, што, свакако, не иде у прилог ни дужника ни поверилаца. Требало би одредити један *максимум* времена после кога продаја мора одмах отпочети. То време, наравно, не треба да буде толико примакнуто јутру, да, због одсуства надметача који се још искупили нису, извршни орган проведе више или мање не радећи ништа.¹⁾

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Ж. Периф

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Ова погрешка власти велика је, груба и тешка. Она је доказ о необичној површности с којом је вођена истрага. Из ње се види, да се власт задовољавала неодређеним, нетачним и скоро погрешним обавештењима. Овакав начин поступања може имати за последицу само заблуде и погрешке. Домицил детињи био је први елеменат, који је требало тачно знати и проверити, јер се он може сматрати као центар опасности за једну личност, а нарочито за једну девојчицу, за њено кретање, за њене одласке и доласке. Овај основни податак био је битан за изналажење злочинског пута и одређивање куће злочина. Услед погрешног обавештења, истражни судија произвољно је преместио овај центар детиње опасности из средине вароши, из близине фламанског позоришта, у „Molenbeek-Saint-Jean“, на 200 метара даље, ван спољних булевара. У место да утврде тачно и прецизно овај прости и почетни елеменат за истрагу — домицил детињи — полиција и истражна власт ремете све и објављују ствари противне истини. Погрешка истражног судије могла је имати нарочитих последица и са једне друге тачке гледишта. Да је дете у истини становало код своје матере, и да ова није уживала добар глас, природа злочина могла се појавити у сасвим другом виду. У овом случају власт би се нашла пред једним злочинском фамилијарне проституције. Ова претпоставка, међутим, искључена је самим тим, што је дете становало код својих, у сваком погледу честитих сродника.

Осма погрешка. — „Важан Лични Опис“ препун је нетачности у појединим својим ситнијим детаљима. Тако се у њему вели, да су „ноге веома вешто пресечене у висини бедара“, а ово не стоји у истини. Бутине детиње биле су пресечене на препонама.

¹⁾ Код једне продаје, извршни орган био је тужен зато што је продају отпочео у два часа по подне. Првостепени суд је тужбу одбио, по том основу што у закону нигде није предвиђено када ће продаја почети већ само то да се она не може свршити пре четири часа по подне. Ову одлуку нижега суда одобрио је и Касациони Суд својим решењем од 7. октобра 1902. год. бр. 7518. С. Јањић, *op. cit.*, *Полицијски Гласник*, год. 1904., број од 5. Септембра, стр. 274.

Девета погрешка. — Хартија, употребљена за паковање детињег трупа, састојала се из једног табака круте, терисане хартије, у величини 1 м. 14/0 м. 91. Не само да истражни судија није ништа опазио ни открио у погледу природе ове хартије, већ је и у овом погледу починио грдне погрешке. Без разлога он тврди, да је ово хартија „енглеска“; без разлога он верује да се ова хартија продаје свуда и у детаљима. Доцније ћемо у детаљима испитати питање о овом табаку хартије.

Десета погрешка. — „У циљу лакшег ношења пакета, конопац око њега био је на крају увезан у облику омче“, вели г. Хаво. Ово тврђење апсолутно је нетачно. Омча на пакету била је само једно просто лукавство злочинчево, које је имало за циљ да заведе полицију, и да је упути на пијачне продавце, који имају обичај да праве омче на пакетима својих клијената. Неискусни Ноел учинио је погрешку, те је пакет носио до комесаријата у рукама, т. ј. помоћу омче, и с тога је једва ишао, а сем тога и руке су му биле засечене коношцем.

Једанаеста погрешка. — Истражни судија пише „да је леш детињи био увезан са три парчета јаког канапа, разне дебљине, који су били везани уједно и износили у дужини 6 м. 78.“ Ово тврђење о три парчета канапа, везаних уједно, доказује да истражни судија није имао ни појма о начину на који је злочинац спаковао свој први пакет. Леш детињи, као што смо видели, био је увијен у огртач, а овај је опет био увезан првим парчетом канапа. Спољашњи завој, који се састојао из табака хартије, био је увезан другим, дужим канапом, на чијем се крају налазила омча. Канап, који је обмотавао огртач, био је ножем пресечен. Према овоме, злочинац је употребио свега два одвојена парчета канапа: један за унутрашњи а други за спољашњи пакет, па с тога никако није могао везати уједно три парчета, као што тврди истражни судија. Он, дакле, није знао за ове детаље, који су од врло велике важности. Помоћу начина, на који је пакет био спакован, могла се одредити професија лица које га је спаковало.

Дванаеста погрешка. — Ниједан полицајац, ниједан истражни чиновник није опазио да је огртач, којим је леш био обвијен, био анормалан по својој дужини и ширини; то је био огртач човечји, а не детињи; шта више, злочинац га је преврнуо приликом паковања. Доцније ћемо видети важност ових констатација.

Тринаеста погрешка. — Сам тај факт, што су ноге и ципеле детиње биле спаковане у четири пакета, као и начин и савршенство с којима је то учињено, пружају изузетне и капиталне податке за истрагу. Међутим, наше судске власти закључиле су из овог факта, да су ови пакети дело руку какве дуђанске продавачице, без сумње подводачице од 20 год. или каквог месарског момка.

Четрнаеста погрешка. — Истражна власт и полиција безразложно су веровале у злочин подвођења и трошиле своје време у истраживању тајанствене подводачице од 20 год., са фризуром „à la Vierge“

и т. д. Хипотеза о оваквом злочину почивала је на моралној немогућности, и била је у противности са најелементарнијим појмовима психолошке вероватноће, те ју је с тога требало одмах одбацити.

Петнаеста погрешка. — Хипотеза о подводачици и трагање у овом правцу оснивали су се искључиво на брбљању Марије Метер. И државни тужилац и истражни судија учинили су велику погрешку што нису потражили генезу ове сведоџбе и контролисали објективност њених елемената.

Шеснаеста погрешка. — Агент који је, први, чуо причање Метерове, био је веома невешт и необазрив, стављајући јој до знања да је она једина која је последњи пут видела Жану Ван Галк, и да ће њена сведоџба бити он највеће важности. После овог сазнања, Марија Метер није имала разлога да се устручава у причање и понављање своје детиње измишљотине, пошто је видела да су истражни чиновници њену детињарију узели озбиљно.

Седамнаеста погрешка. — Да би примиле сведоџбу Марије Метер и одржале хипотезу о подводачици од 20 год., полиција и истражна власт биле су принуђене да и саме учине једну озбиљну погрешку. У свом „Важном Личном Опису“ истражни судија г. Хаво изјављује, да су више личности виделе Жану у разговору са непознатом женом. Тврђење ово, међутим, неистинито је, јер нико, ниједан сведок, није поткрепио сведоџбу Марије Метер у овом правцу. Нека истражни судија именује личности које су то учиниле! Он није у стању ово учинити.

Сматрали смо за дужност да изнађемо порекло ове заблуде или лажи, и ево шта смо нашли:

Марија Метер несумњиво је једини сведок, који тврди да је срео Жану у друштву подводачице. Две девојчице, међутим, које су становале на супротном крају вароши, причале су, одмах сутра дан по извршеном злочину, да им је, при враћању из школе, пришла једна жена и покушала да их одведе. Ове две девојчице звале су се: Ангелина Демеј и Жана Ван Галк. Лако је појмити, да је девојчица истог доба и имена морала бити нарочито потресена вешћу о страховитом злочину. Пред неизмерним болом и знацима опште симпатије, имењакиња убијене Жане хтела је постати интересантна. Једнакост имена и презимена сугерира ју је. У своме нејасном узбуђењу, она је у почетку сасвим наивно веровала да су њу хтели одвести и убити, и то је узрок њеном причању, које је још појачано причањем друге девојчице. Сједињујући два дечја ћеретања, међу којима није било никакве везе, истражни судија сковао је лични опис подводачице од 20 год., а обмањујући себе потписао је „да су више личности виделе ову жену са Жаном“, што не стоји у истини.

Осамнаеста погрешка. — Власт је примила невероватну и фантастичну причу Марије Метер, а одбацила јасну, позитивну и вероватну сведоџбу Рашел Ван Ланди. Од две противречне сведоџбе она

је усвојила невероватну и немогућну. Ово је погрешка оцењивања и расуђивања.

Деведнаеста погрешка. — Друга погрешка у овом истом правцу јесте ова: власт је одбацила важну сведоџбу Жана Батиста Де Конинка, која је несумњиви израз истине, и претпоставила јој хистеријичну измишљотину једне лажљиве жене. Зашто? Вероватно зато што је сведоџба Де Конинкова долазила преко комесара Фронвиља, па је државни тужилац, који је водио истрагу са полицијским комесарима П дивизије г. г. Тејером и Вормом, уображавао, да г. Фронвиљ води лично особену истрагу. То је, дакле, била нека врста персоналног ривалитета, због које је одбачена важна Де Конинкова сведоџба. Овај акт не може се никако измирити са појмом и интересима здравог правосуђа.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

КАМОРА

од

Жана Варера

(СВРШЕТАК)

„Guarro“, бранилац угњетених.

Поред ових званичних великодостојника камористичких, постоје извесна лица, која немају никакав чин, па чак и не припадају Камори, али имају великог утицаја на камористе, и сматрају се као нека врста независне аристократије, савезници „Часнога Друштва“. То су такозвани *guarri*.

Ова реч *guarri*, која у Француској има погрдан смисао, долази од једне шпанске речи која има ласкав смисао. На шпанском то значи „феш“, „елегантан“, „лепога држања.“ Ову су реч донели „из Шпаније“ освајачи, и означава људе који су за пример у понашању, сјајнога држања, и похвалног јунаштва. Не може се нико назвати *guarri* док не да неоспорног доказа свога јунаштва. „Guarro“ је стари јунак витешких романа.

Деси се понекад да је *guarri* сумњивог морала; али је најчешће то савршено поштен човек, који просто воли да ужасне, да изненади свет.

„Guarro“ се бије за славу, због хвалисања. У опште, нарочито у извесно доба, воли да се покаже кавалер, бранилац жена и слабих, заштитник странаца и веома је гостољубив.

Захваљујући *guarri* ја сам био уведен у извесне кругове камористичке, и упознао доста изблиза овај чудновати свет.

Прави „guarro“ пеће се никад ставити под управу строгога закона камористичког. Али је скоро увек у вези са камористима, који му се диве и поштују га, и чије му поштовање ласка.

Из чега је дакле састављена Камора? То је необично тешко да се тачно одреди.

За преплашене грађане и за народ који им се диви, камористе су сви они,

који живе изван друштвених правила, почевши од разбојника из *Мала Вите*, па до најсјајнијег „*гуарро*“-а.

Па и сама полиција, и ако се не вара у толикој мери као народ, не зна никад тачно где почиње и где се свршава права Камора. „Врло често побркају са Камором, вели Фердинандо Рисо, извесне засебне групе *malvivants*, које власти крете „криминална друштва.“

То долази прво од тога, што обичне групе лопова и разбојника оставе полицију да мисли да они припадају Камори. А затим, они имају обичај да дају на зивке, за које многи људи мисле да само камористе имају, и које у осталом имитира сав нижи сталез неапољски.

Примећујемо, читајући процес Киоколов, да ни један камориста, или бар претпостављени камориста, не носи скоро никад своје породично име. Зову се по презименима (скоро увек у диминутиву) којима се дода један опис карактеристичан, који се односи на неку појединост из њиховог живота, као: свршени занат, место рођења, физичка особина, ит.д.

Овај обичај диминутива и ратнога имена имитираше мало по мало сви они, који су више или мање зависили од Каморе, па чак и многи поштени људи из народа, који се не би љутили да имају име „*гуарро*“. То је се у толикој мери распространило, да данас има више од десет хиљада људи који остављају своје породично име, да би се звали: „Жано-Грбоња“, или „Пјеро — продавац — острица.“ Народ и полиција, који у томе више ништа не разумеју, међу и њих у ред камориста.

Но број камориста је доста мали. Има ли их хиљаду? Више? Мање? Ја то не знам тачно. Али по моме закључку излази да их је „мање“.

Ипак ако су камористе, чисто речено, у маломе броју, око њих су десетинама хиљада присталица и потчињених, који од њих траже или уживају протекцију и који милом или силом доносе „Часноме Друштву“ издржавање финансијско, које му је потребно за извршивање његових предузећа.

Принцип Каморе, од њеног почетка, био је тај, да се наметне личном снагом свакога од својих чланова, заједничком снагом задобивеном помоћу најстроже кохезије.

Камора дакле, пошто је себи осигурала тајну власт, експлоатисала је наред једне рђаво управљане вароши; само, експлоатишући га, она му је дала још у почетку изглед једног тајног уређења, које старе управе нису умеле јавно да уведу. Она беше распострла своју мало тиранску али јаку протекцију над свима оним — поштеним или не, који пристајаху на њену власт, и из те протекције извуче у један мах богатство, уплив и углед.

На пример: Неапољ је био препун лопова и разбојника. Камора, која својом кохезијом стече поштовање ових пустихаја наметну на њих редован данак. Она им рече у кратко: — Ми вам нећемо сметати у вашем предузећу. Али ви ћете нам плаћати једну закупнину тачно на

све ваше украдене ствари и још, никад не смете дирати ни нас, ни у наше, нити оне које ми штитимо.

За време Бурбонаца, када камористе беху са свим господари, доспели су били да имају већи приход од администрације.

Још до пре неколико година Камора утврђиваше ред између кочијаша, продаваца риба, цамбаса, зеленаша, закупника коцкарница, управитеља тајних лутрија ит.д.

Али се лако може разумети како је једна таква установа, основана изван друштвене организације, могла и морала постати опасна и антисоцијална. Сасвим је природна ствар, што је она изазвала толики страх, и што је она сад предмет толиких поновљених бораба од стране владе и талијанске штампе. У осталом, Камора, и ако још чува у својим вишим ранговима традицију класичног друштва, када камориста беше сјајан заштитник и кавалер, много се је покварила у нижим слојевима.

Једно неморално друштво чувар друштвенога реда.

Нови режим, почевши од године 1870. лечећи по мало наред и административну поквареност старог режима, укидао је из године у годину велике изворе моћи и богатства Камориног.

Данак на кријумчарење и унутрашњу трговину смањивао се више и више. Тако да се, мало по мало, Камора спустила на *Мала Виту*. *Мала Вита* се је мешала понекад с њом. Сасвим нечисти елементи ушли су у ниже редове Каморе. Некада је лопов плаћао данак Камори, а није био њен члан.

Мало по мало, са њеним опадањем, он је постао њен члан. То је то, због чега очајавају старе камористе, и што је довело до садашњег распадања.

Камора је у принципу била увек неморална; али та романтична и смела неморалност имала је права да уђе у историју Неапоља. Данас та темељна неморалност, та експлоатација свију помоћу неколицине, нема права више да постоји, она је сада само један анахронизам још цун рељефа и боје, али који прети, ако продужи и даље, да постане све мрачнији и страшнији.

Каморе треба да нестане, и право је борити се с њом.

Сад је ред на нови режим да очисти Неапољ од Каморе укинувши јој право постојања. Треба навикнути Неапољца да сматра владу као заштитницу, а не непријатељицу. То се покушава већ тридесет година и од тада Неапољ чини грдан напредак.

Тамо је народ у души одличан. Неапољац је добар, племенит, занесењак, необично фини, уметник и кавалер. Све његове врлине су неупотребљене, или су рђаво употребљене до сада, због несреће у историји. Али се за тридесет година не може променити цела психологија једне расе. Ето зашто сам ја, у место да износим против Каморе и неапољских обичаја тужбе, мислио да је боље да из-

несем непристрасно опис њихов, да бих показао погрешке прошлости, и предвидео срећну промену у будућности.

С француског
Станислава Калајићева

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине стојничке, актом својим Бр. 501, пита:

„Начелник среза јасеничког, пресудом својом, казнио је председника овога суда са 15-то дневном платом, за лабаво вршење наредаба надзорне власти, према пропису чл. 158. закона о општинама, у прошлој 1909 години. — На ову пресуду председник суда изјавио је жалбу Државном Савету, али је Државни Савет ову пресуду одобрио решењем својим, као на закону основану.

Како је по овој пресуди, од дана како је извршном постала, па до данас протекло више од 4. месеца и иста није наплаћена од стране полицијске власти, то се моли уредништво за што скорије објашњење:

Да ли је ова казна, као иступна, застарела према пропису § 396. крив. закона, или застарелост истиче према другим законским прописима?“

— На ово питање одговарамо:

Чланом 167. н. закона о општинама од 24. децембра прошле године, предвиђена је нарочита застарелост за дела по овом закону.

Тако сва дела, код којих је максимална (највећа) казна затвора шест месеци или новчано 500 динара, застаревају за шест месеци, а сва остала застаревају за годину дана.

О застарелости пресуда по овим делима не говори се, истина, ништа нарочито у закону о општинама, али се мора узети, саобразно начелу, постављеном у § 79. и 396. кр. закона, да и за застарелост осуда важи исти рок, који важи и за застарелост дела — кривице.

Према овоме, ако од дана кад је пресуда, о којој је реч, постала извршном, па до сада, није протекло рок из чл. 167. н, онда пресуда није застарела, и може се извршити на начин прописан чл. 168. поменутога закона.

II

Суд општине балта-берилочке, актом својим Бр. 401, пита:

„У селу Балта Берилочку постоји сеоски дућан, одобрен од стране одбора и збора према закону о сеоским дућанима, поред кога постоји и споредна продаја дувана.

Закупац овога дућана, поред артикала, који су законом дозвољени, и поред продаје дувана, држи још и трошаринске предмете као: пиво, коњак, рум, и то крчми у дућану на ситно, ма да у селу постоје сеоске кафане, и закупци ових сваки дан протествују против крчмљења.

Моли се уредништво за обавештење: да ли овај сеоски дућанџија има права да крчми у своме дућану горе побројане артикле или не?"

— На ово питање одговарамо:

По § 28. додатка к уредби механској, бакали могу продавати у својим радњама, на мале чашице, фина вина и ракије и фабрицирана пића као рум ликер итд.

У ред ових бакала, о којима говори ово законско наређење, не могу се никако убрајати сеоске дућанџије, јер се у овим дућанима не продаје бакалски еспап, него само предмети који су месним житељима од неопходне потребе, а који су побројани у чл. 4. а. закона о сеоским дућанима.

Према томе, сеоски дућанџија не сме крчмити артикле о којима је реч, нити их у опште држати у својој радњи, па чак ни као продавац монополисаних артикала.

Ко другачије поступа, треба га оптужити полицијској власти за бесправно крчмљење пића и кривцу из чл. 4. б. зак. о сеоским дућанима.

III

Суд општине мијатовачке, актом својим Бр. 559, пита:

Пресудом овог суда од 23. новембра прошле год. Бр. 1406, осуђено је извесно лице из ове општине, са својим братом, на пет дана затвора за дело учињене кривце из § 391. крив. казн. закона.

Ову је пресуду одобрио јагодински првостепени суд решењем својим од 9. јануара ове год. Бр. 553, и ово је решење саопштено обојици 11. марта ове године.

Кад су напред именовани позвати да издрже затвор, један од њих поднео је лекарско уверење, којим му је дато тридесет дана поштеде, и вели да затвор не може као болестан да издржава, а међу тим сваког дана ради тежачке радове као сви остали земљорадници а уверење му гласи да је болестан.

С тога се учтиво моли уредништво да преко Пол. Гласника објасни суду овом: може ли и сме ли су да ово лице подвргне издржању затвора према оваквом стању ствари, јер оно сад понова продужава од лекара поштеду, те да му тим путем казна застари?"

— На ова питања одговарамо:

Да не би пресуда застарила, суд може ставити у затвор осуђеног, кад је пресуда извршена, без обзира на то, што он има лекарско уверење, да му је потребна поштеда.

Ако у затвору он изјави да је болестан, онда треба поступити по чл. 23. и 28. правила Министра Унутрашњих Дела од 15. маја 1906. год. ПБр. 10630, о притвореницима и осуђеницима код полицијских и општинских власти — упутити га у болницу.

IV

Суд општине осладићке, актом својим Бр. 1296, пита:

„Код ово-општинскога суда има преко педесет комада молби, које су поднели

грађани ове општине, о преносу пореза на земљиште, због продаје и куповине непокретног имања.

Суд је за сваку молбу наплатио по 0.50 дин. и увео на корист своје касе.

Но пореско одељење среза подгорског, по свршеном разрезу, вратило је све ове молбе и наредило, да се наплати од продавца и од купца као и од оба деоника 0.50 дин. таксе у маркама, а не у корист општинске касе.

Зато се моли уредништво за што скорије објашњење у своме листу: је ли суд имао места што је на молбе наплаћивао по 0.50 дин. у корист своје касе и да ли суд сме наплатити таксу, као што одељење наређује, те да не би био одговоран?"

— На ово питање одговарамо:

Како ће се вршити пренос имања и задужење порезом, објашњено је у бр. 7. овога листа за прошлу годину под II.

Сва такса, која се наплати од њих, који поделу траже, по 0.50 дин. наплаћује се у маркама. за државну касу, јер сав посао око овога, општински судови раде за рачун пореских одељења.

ПОУКЕ И УПУТИ

Одлуку збора општинског о подели општинске утрине на грађане, ради зираћења, дужна је надзорна власт задржати од извршења, пошто се зираћењем мења вид и својство утрине.

Збор општине винчанске на свом састанку од 31. јануара 1910 год. донео је одлуку, да се општинска утрина подели на грађане ондашње ради зираћења, а од покупуљене кирије од тога да се зида нова сеоска школа у Винчи.

Надзорна власт, добивши извештај да се ова утрина издаје у циљу зираћења, а тиме се зираћењем вид и својство ове утрине мења, — нашла је, да је горња одлука противна тач. 3. чл. 86. закона о општинама, па ју је на основу чл. 152. истог закона решењем од 9. фебруара 1910 год. № 2729. задржала од извршења, и цео предмет послала надлежним путем Министру Унутрашњих Дела на оцену и решење.

Министар је нашао, да је решење надзорне власти правилно, а да зборска одлука не одговара закону не само због тога, што се према тач. 3. чл. 86. зак. о општинама утрина не може употребљавати за зираћење, већ и због тога, што је по чл. 86. закона о општинама надлежан општински одбор да решава о начину употребе и уживању општинске утрине, а не збор, према чему је збор био и апсолутно ненадлежан за ово решавање.

С тога је на основу чл. 152. зак. о општинама, цео предмет послао Државном Савету на коначно решење.

Трећи Одсек Државног Савета такође је нашао, да је решење надзорне власти правилно и на закону основано, па га је, на основу чл. 152. зак. о општинама, одобрио.

Један случај казне председника општинског за немарност и неуредност у извршењу законских наредаба државних власти.

Председник општине ч. . . узет је на одговор, што, по неколико наредаба, општински суд није упутио старатељском судији београдског окр. суда стараоце, ради саслушања по једној маси, те је, на крају крајева, судија био принуђен, да се за ову ствар обрати начелнику окружном за интервенцију.

Председник на свом саслушању изјавио је, да је по примљеним наредбама увек поступао и звања лица упућивао, а да ли су она одиста и ишла, не зна.

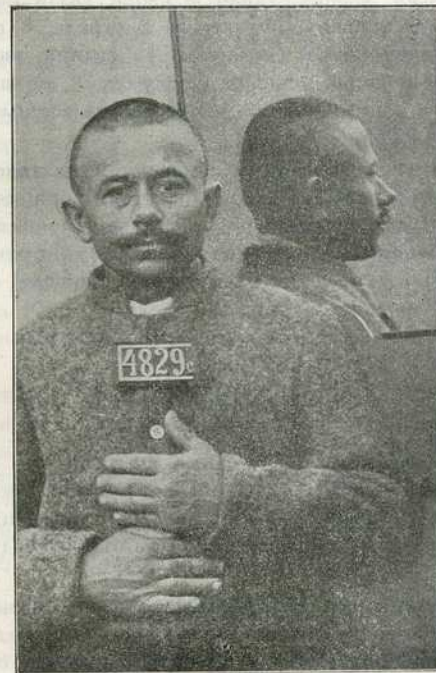
Не уважавајући ову одбрану, надзорна власт, на основу чл. 158. зак. о општинама, решењем од 12. јануара 1910 год. № 397. казнила је председника са 20 дин. у корист државне касе.

По изјављеној жалби, III. одсек Државног Савета нашао је, да је ожалбено решење правилно и на закону основано, па је одлуком од 6. марта 1910 год. № 1524., на основу чл. 170. закона о општинама, одбацио жалбу као неумесну.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Јосип Кресић из Старе Барање (у А.-Угарској) побегао је са осуде из казног завода у Митровици (А.-Угарска) прошлог месеца. Он је стар 32 године, средњег раста, лица дуголастог. црне косе, зуба здравих. На молбу

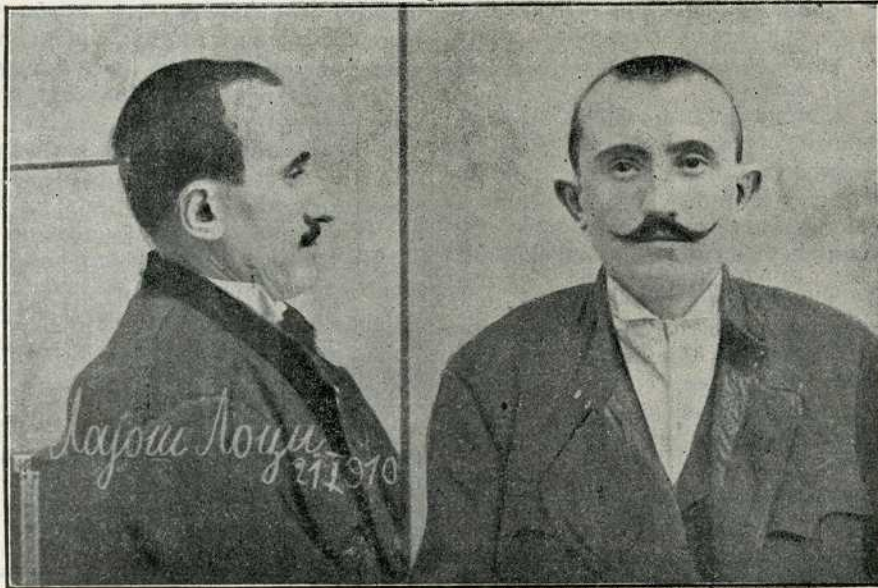
управе казног завода износи се његова слика, с препоруком свима полицијским и општинским властима, да Јосипа живо потраже и нађеног притворе и о томе извести Антроп. одељење с позивом на Бр. 1007.

Мялован Ристин, кочијаш код Радомира Матића, трговца из Обреновца, покрао је свог газду, па побегао. Он је родом из Штебеја (А.-Угарска), стар 22 године средњег раста,

УХВАЋЕНИ

Марко Вуловић, чију смо потерницу донели у 15 броју, ухваћен је, те је престала потреба за његовим тражењем.

очију отворено плавих. — Денеша начелника среза посавског округа ваљевског Бр. 5674.

Лајош Лоци, месарски радник (чију слику доносимо), учинио је извесна кривична дела, која повлаче притвор. Чим се пронађе треба да се притвори и под јаком стражом спроведе на-

челству округа подринског с позивом на број 6919. Он је стар 23 године, раста средњег сувоњав, кад говори глас му је промукао. До сада је два пута судски осуђиван за крађу.

Крста Манчић, калфа берберски из Пирота, извршио је више превара у Белој Паланци, па за тим побегао. Он је стар 24 године, раста средњег, плав, обријан. — Денеша начелника среза белопаланачког Бр. 5041.

Радован Поповић, обућарски радник 28. прошлог месеца украо је своје газди Божићу Исаковићу, обућару из Београда, 8 пари половних обућа. Он је стар 45 година, висок, косе и бркова смеђих, проседих и великих, ров, гласа крупног. — Акт кварта дорћолског Бр. 2077.

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају пропајања стражарно их унуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

ТРАЖИСЕ

Станије, кћери **Ивка Томића**, из Беле Реке, нестало је из Шапца 26. прошлог месеца. Она је стара 14 година, омалена, ситна, црномањаста. — Денеша начелства округа подринског Бр. 7194.

Милутин Мерловић, из Бање, отумарао је од својих родитеља. Он је стар 13 година, у оделу селачком. — Денеша начелника среза јасеничког округа крагујевачког Бр. службено.

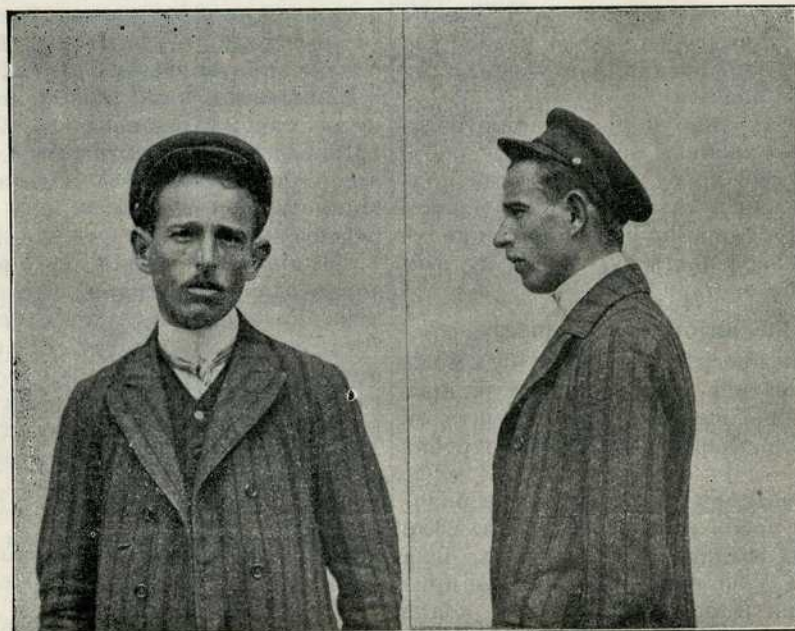
Душан Станковић, шегрт из Београда, отишао је од свога газде 20 прошлог месеца, па се ни до данас није вратио. Он је стар 13 година, омален, на себи има шарено одело. — Акт кварта варошког Бр. 4967.

Обрад Вождаровић, одбегли осуђеник нишког казног завода, чију смо потерницу донели у броју 44. од прошле године, ухваћен је, те је престала потреба за његовим даљим тражењем.

Димитрије Нинчић, чију смо потерницу донели у бр. 16. ухваћен је, те је престала потреба за његовим тражењем.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Милан Јовановић, родом из Ваљева, чију слику износимо, ухваћен је у Шапцу од стране начелства, кад је на преваран начин купио ми-

лостињу од грађана, представљајући себе као болесника.

При претресу нађен је код њега пасош под № 54376, који је издала Управа града Београда

под 23. новембра пр. године, на име Никодија Јовановића, студента права.

Из пасоша се види, да је Милан путовао по А.-Угарској под именом Никодија, и да је сада отуда дошао.

Он вели да му је овај пасош дао сам Никодије у А.-Угарској, да би се могао вратити у Србију, али ће пре бити да га је он згодно дигао.

Признаје, да му је скитња и варање стално занимање.

Како је он и раније осуђиван за сличне преваре, и како није искључена могућност, да је он извршио многе преваре па умакао, то се позивују све власти, па и појединци, да о свему ономе, што би о њему знали, известе начелство подринско, с позивом на његов акт Бр. 7269.

КРАЂЕСТОКЕ

Ноћу између 29. и 30. прошлог месеца непознати крадљивац украо је Петру Томашевићу из Венчана, две кобиле са мушким ждребетом. Једна је матора 6 година, длаке зелене, висока 153 см. са жигом «К» и ждребетом алатастим, маторим 11½ месеца. Друга је матора 11 година, длаке зекасте, са жигом «К». — Денеша начелника среза колубарског округа београдског Бр. 8586.

Ноћу између 29. и 30. прошлог месеца непознати крадљивци украли су Вићентију Гашићу, из Венчана две кобиле, маторе по 6 година, длаке доратасте, високе 143 и 144 см. са жигом «В». — Денеша начелника среза колубарског округа београдског бр. 8557.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ову крађу и крадљивце.

НЕСТАЛА СТОКА

Ноћу између 23. и 24. прошлог месеца нестало је кобиле Милосава Марковића, из Та-